

Petri andra bref.

1 Kapitlet.

Petrus hälsar alla kristtrogna, v. 1. Och förmanar dem, eftersom Gud hade genom tron rikligen skänkt och lofvat dem allt det som till lif och gudaktighet tjänar, v. 3, att bevisa denna sin tro med ett gudäntigt lefverne och alla kristliga dygder, v. 5. På det att de således skulle göra sin kallelse och utkorelse fast, v. 10. Därtill förmanar han dem först därföre, att hans död nu tillstundade, v. 12. Sedan betygar han, att han hade själf sett hvad han om Kristus predikade, v. 16. Och till slut att profeterna också hade profeterat därom. Vid hvilkas ord de skulle hålla sig, v. 19.

Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, till dem som genom vår Guds och Frälsarens, Jesu Kristi, rättfärdighet hafva undfått en lika dyrbar tro som vi.

2. Nåd och frid föröke sig hos eder¹ genom Guds och vår Herres, Jesu Kristi, kunskap.

¹ Rom. 1: 7. 1 Petr. 1: 2. Jud. br. v. 2.

3. Eftersom hans gudomliga makt hafver skänkt oss allt, som tjänar till lif och gudaktighet, genom hans kunskap, som hafver kallat oss genom sin härlighet och fullkomlighet,

4. hvarigenom dyra och mycket stora löften äro oss gifna, för att I genom dem mån blifva delaktiga af Guds natur¹ och undkomma den förgängelse, som genom lusta råder i världen,

¹ Es. 56: 5. Joh. 1: 12. Rom. 8: 15. 2 Kor. 3: 18. Gal. 3: 26. Ebr. 12: 10. 1 Joh. 3: 2.

5. så läggen eder just därföre all vinn om att uti eder tro ådagalägga dygd, i dygden kunskap,

6. i kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten tålmod, i tålmodet gudaktighet,

7. i gudaktigheten broderlig kärlek, i den broderliga kärleken allmänlig kärlek.

8. Ty om dessa dygder äro för handen hos eder och mer och mer förökas, så låta de eder icke vara overksamman eller utan frukt¹ i vår Herres, Jesu Kristi, kunskap.

¹ Tit. 3: 14.

9. Men den som icke hafver dem, han är blind och ser icke¹ och hafver förgätit, att han är vorden renad ifrån de synder, som han förr hade.

¹ Es. 59: 10. Sef. 1: 17. 1 Joh. 2: 9, 11.

10. Därföre, käre bröder, läggen eder så mycket mer vinn om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I icke någonsin komma på fall¹. ¹ 1 Joh. 3: 19.

11. Så skall ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike varda eder rikligen gifven.

12. Därföre vill jag icke underlåta att alltid påminna eder härom, ändock I redan veten det och ären stadfästa i den sanning, som hafver kommit eder till del.

13. Ty jag menar det vara tillbörligt, att så länge jag är i denna kroppshydd, genom mina påminnelser väcka eder¹. ¹ 2 Petr. 3: 1.

14. Ty jag vet, att jag snarligen skall aflägga denna min hydda¹, såsom ock vår Herre Jesus Kristus hafver gifvit mig tillkänna².

¹ 2 Tim. 4: 6. ² Joh. 21: 18.

15. Men jag vill draga försorg om, att I jämväl efter min död städse skolen behålla detta i åminnelse.

16. Ty vi hafva icke efterföljt några klokt uttänkta¹ fabler, då vi kungjorde eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och tillkommelse, utan vi hafva själfva sett hans härlighet².

¹ 1 Kor. 1: 17, kap. 2: 1, 4, 13, kap. 4: 20.

² Matt. 17: 1. Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1, kap. 4: 14.

17. Ty han fick af Gud, Fadern, ära och pris, när från den allra högsta härligheten en röst kom till honom, så lydande: Denne är min älskade Son, i hvilken jag hafver ett godt behag¹. ¹ Matt. 3: 17, kap. 17: 5. Marc. 1: 11, kap. 9: 7. Luc. 3: 22, kap. 9: 35.

18. Och denna röst hörde vi komma från himmelen, då vi voro med honom på det heliga berget.

19. Så mycket fastare är det profetiska ordet, som vi hafva; och I gören väl, om I akten därpå, likasom på ett ljus¹, som skiner uti ett mörkt rum, till dess att det dagas, och morgonstjärnan² uppgår i edra hjärtan.

¹ Ps. 119: 105. ² Joh. 5: 35. 2 Kor. 4: 6. Upp. 22: 16.

20. Men det skolen I framför allt veta, att ingen profetia i Skriften kan af någon människas egen kraft utläggas¹. ¹ 2 Tim. 3: 16. 1 Petr. 1: 11.

21. Ty ingen profetia är någonsin framkommen af en människas vilja, utan heliga Guds människor hafva talat, rörda af den Helige Ande.

2 Kapitel.

Därjämte förkunnar Petrus, att såsom det förr i det Gamla förbundet också fanns falska profeter, så skulle ock ännu i det Nya finnas falska lärare, v. 1. Hvilka Gud i sinom tid skulle straffa, v. 3. Såsom han hafver straffat de affälliga änglarna, den förra världen samt Sodom och Gomorra, v. 4. Men han skall frälsa sina gudfruktiga, v. 9. Sedan beskriver han sådana falska lärare samt hela deras ogudaktiga parti med egna färger, på det att man dess bättre skall känna dem, v. 10.

Men också falska profeter uppstodo ibland folket, såsom ock ibland eder falska lärare¹ skola uppstå, hvilka på smygvägar skola införa fördärfliga partimeningar², i det de ock förneka³ Herren, som hafver köpt dem, och så draga öfver sig själfva ett hastigt fördärf⁴.

¹ 5 Mos. 13: 1 f. Matt. 24: 11. Ap. G. 20: 29. ² Marc. 13: 12. 1 Kor. 11: 19. ³ 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1, 5. Jud. br. v. 4, 18.

⁴ Os. 13: 9.

2. Och många skola efterfölja dem i deras fördärf, och för deras skull skall sanningens väg blifva smäddad.

3. Och uti girighet skola de med bedrägliga ord göra sig vinning af eder¹, men deras dom hafver redan länge varit i annalkande, och deras fördärf sofver icke².

¹ 1 Tim. 6: 5. Tit. 1: 11. ² 5 Mos. 32: 35.

4. Ty om Gud icke skonade änglarna¹, som syndade, utan störtade dem ned i afgrunden² och öfverläm-

nade dem åt mörkrets kedjor att förvaras till domen³,

¹ Job 4: 18. ² Luc. 8: 31. 1 Joh. 3: 8. ³ Jud. br. v. 6. Upp. 20: 2.

5. och om han icke skonade den forna världen, men bevarade Noa, rättfärdighetens predikare, jämte sju andra, då han lät floden gå öfver de ogudaktigas värld¹,

¹ 1 Mos. 7: 7, 23. 1 Petr. 3: 19, 20.

6. och om han lade städerna Sodom och Gomorra i aska¹ och dömde dem till att omstörtas, och så satte dem till en varnagel² för ogudaktiga, som sedan skulle komma,

¹ 1 Mos. 19: 24, 25. 5 Mos. 29: 23. Es. 13: 19. Jer. 50: 40. Hes. 16: 49. Amos 4: 11. Jud. br. v. 7. ² 4 Mos. 26: 10.

7. och om han frälste den rättfärdige Lot, som var plågad af de gudlösa människornas lösaktiga vandel¹ —

¹ 1 Mos. 19: 5, 7, 8, 15.

8. ty den rättfärdige mannen, som bodde ibland dem, plågades dag efter dag i sin rättfärdiga själ af de onda gärningar, som han måste se och höra —

9. så förstår Herren att frälsa de gudaktiga utur frestelsen¹, men förvara under straff de orättfärdiga till domens dag, ¹ 1 Kor. 10: 13.

10. i synnerhet dem som uti oren lusta stå efter köttslig umgängelse och som förakta herradömet. Trottsiga, själfgoda rädas de icke att smädda väldigheterna¹, ¹ Jud. br. v. 4, 7, 8.

11. ändock änglarna, som i starkhet och makt äro större, icke mot dem fälla någon smäddande dom inför Herren¹. Jud. br. v. 9.

12. Men likasom oförnuftiga djur, som af naturen äro födda att fångas

och förgås¹, så skola dessa, som smäda hvad de icke förstå², genom sitt fördärfvade väsen förgås

¹ Jer. 12: 3. ² Jud. br. v. 10.

13. och få orättfärdighetens lön. De hafva sin lust i att lefva kräsligt om dagen; de äro skamfläckar och styggelser, som frossa vid sina kärleksmåltider, när de hålla gästabud med eder¹.

¹ Jud. br. v. 12.

14. De hafva ögonen fulla af horeri och utan återvändo riktade på synd. De locka till sig obefästa själar. De hafva hjärtan, öfvade i girighet, de äro förbannelsens barn.

15. De hafva öfvergifvit den raka vägen och gått vilse, efterföljande Balaams, Bosors sons, väg, hvilken älskade orättfärdighetens lön¹,

¹ 4 Mos. 22: 5, 7, 21. Jud. br. v. 11.

16. men blef bestraffad för sin vrånghet: ett stumt arbetsdjur talade med människoröst och hindrade profetens galenskap¹.

¹ 4 Mos. 22: 23, 28.

17. De äro källor utan vatten och molnskyar, som drifvas af vädret¹; för dem är det svarta mörkret förvaradt till evig tid².

¹ Ords. 25: 14. ² Jud. br. v. 13.

18. Ty de tala stolta ord, som äro fåfänglighet; och i sitt köotts lustar locka de genom lösaktighet till sig dem som i sanning hafva undflytt de villfarande¹.

¹ Jud. br. v. 16.

19. De lofva dem frihet, ändock de själfva äro förgängelsens trälar; ty blifver man af någon öfvervunnen, så är man ock vorden hans trä¹.

¹ Joh. 8: 34. Rom. 6: 16.

20. Ty om de genom kunskapen om Herren och Frälsaren, Jesus Kristus,

hafva undkommit världens besmittelser, men sedan åter hafva låtit sig snärjas och öfvervinnas af dem, så är det yttersta för dem vordet värre än det första¹.

¹ Matt. 12: 45. Luc. 11: 26. Ebr. 6: 4 f.

21. Ty det hade varit dem bättre att icke hafva känt rättfärdighetens väg, än att, sedan de hafva lärt känna den, vända sig ifrån det heliga bud, som de hade undfått¹.

¹ Luc. 12: 47, 48.

22. Det är dem vederfaret hvad som säges i ett sant ordspråk: Hunden går åter till sina spyor¹, och: Svinet, som är tvaget, sölar sig åter i träcken.

¹ Ords. 26: 11.

3 Kapitlet.

Sedan Petrus hafver angifvit orsaken till denna sin skrifvelse, förkunnar han vidare, att det inemot världens ände skulle komma bespottare, som förneka den yttersta domen, v. 3. Dessa vederlägger han, v. 5. Och förklarar, hvarföre Gud synes dröja och dröjer med domen, v. 8. Visar huru då skall tillgå, v. 10, 12. Huru vi böra lefva i afvaktan därpå, v. 11. Och ger den förmaningen, att man värdigt skall bereda sig därtill etc., v. 14. Och icke låta förföra sig af sådana bespottare, v. 17. Sluttar så med tacksägelse till Gud, v. 18.

Detta är nu det andra brefvet, som jag skrifver till eder, mina käraste; och i båda söker jag genom påminnelser uppväcka edert rena sinne¹,

¹ 2 Petr. 1: 13.

2. så att I ihågkommen de ord, som tillföre äro sagda af de heliga profeterna, och desslikes det bud, som I hafven fått af oss, vi som äro Herrens och Frälsarens apostlar.

3. Och det mån I framför allt veta, att i de yttersta dagarna skola komma bespottare, som vandra efter sina egna lustar¹

¹ 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1. Jud. br. v. 18.

4. och säga: Hvar är nu löftet om hans tillkommelse?¹ Ty ifrån den dag, då fäderna afsomnade, förblifver allt, såsom det hafver varit från världens begynnelse.

¹ Es. 5: 19. Jer. 17: 15. Hes. 12: 22.

5. Ty själfviljande förgåta de, att i kraft af Guds ord himlar hafva funnits ifrån urtiden¹, så ock en jord, som hade kommit till af vatten² och genom vatten,

¹ 1 Mos. 1: 6, 9. Ps. 24: 2. Ps. 33: 6.
² Ps. 136: 6.

6. och att likväl den dåtida världen genom öfversvämning af vatten ifrån dem förgicks¹.

¹ 1 Mos. 7: 10, 21.

7. Men de himlar och den jord, som nu finnas, äro i kraft af samma ord sparade åt eld, och de förvaras till domens dag¹, då de ogudaktiga nuänniskorna skola förgås².

¹ Ps. 102: 27. Es. 51: 6. Ebr. 1: 11.
² 2 Tess. 1: 8.

8. Men ett skall icke vara eder fördoldt, mina käraste, att en dag är för Herren såsom tusende år, och tusende år såsom en dag¹.

¹ Ps. 90: 4.

9. Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena, att det är ett fördröjande¹. Men han hafver tålomod² med oss och vill icke, att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring³.

¹ Es. 30: 18. Hab. 2: 3. Ebr. 10: 37. ² 1 Petr. 3: 20. ³ Hes. 18: 23, 32, kap. 33: 11.
Rom. 2: 4. 1 Tim. 2: 4.

10. Men Herrens dag varder kommande såsom en tjuf om natten¹, och då skola himlarna med dån förgås, och elementen skola försmälta af hetta, och jorden med de verk, som därpå äro, skall brännas upp².

¹ Matt. 24: 35, 43, 44. Luc. 12: 39, 40.
1 Tess. 5: 2. Upp. 3: 3. ² Ps. 102: 27.
Marc. 13: 31. Upp. 20: 11.

11. Eftersom nu allt detta skall förgås, hurudana bören icke I då vara uti helig umgängelse och gudaktighet,

12. medan I vänten och åstunden Guds dags tillkommelse¹, för hvars skull himlarna skola förgås af eld och elementen försmälta af hetta!²

¹ Luc. 12: 36. Tit. 2: 12. ² Ps. 50: 3.
2 Tess. 1: 8.

13. Men nya himlar och en ny jord¹ vänta vi, efter hans löfte, i hvilka rättfärdighet bor.

¹ Es. 65: 17, kap. 66: 22. Upp. 21: 1.

14. Därföre, mina käraste, medan I förbiden detta, så läggen eder vinn om, att I mån befinnas obesmittade och ostraffliga¹ för honom, i frid.

¹ 1 Kor. 1: 8. Fil. 1: 10. 1 Tess. 3: 13, kap. 5: 23.

15. Och räknen vår Herres, Jesu Kristi, tålomod för frälsning, såsom ock vår käre broder Paulus efter den vishet, som honom är gifven, hafver skrivit till eder¹, ¹ Rom. 2: 4.

16. likasom han gör i alla sina bref, då han i dem talar om sådana stycken¹, bland hvilka åtskilligt är, som är svårt att förstå, och som okunniga och obefästa människor förvränga, såsom de ock göra med de andra skrifterna, till sin egen förtappelse.

¹ Rom. 8: 19. 1 Kor. 15: 24. 1 Tess. 4: 15.

17. Men I, mina käraste, då I veten det tillförene¹, så tagen eder till vara för att varda indragna i de ogudaktigas villfarelse och så förlora edert fäste.

¹ Marc. 13: 23.

18. Utan växen i nåden och vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, kunskap.

Honom vare ära nu och till evig tid. Amen.